

bevilges ved de aarlige Finanslove; ligeledes kan der paa de aarlige Finanslove stilles et Beløb til Raadighed til Afholdelse af Smaabelønninger til det underordnede Personale.

Loven indeholder dernæst en Række »særlige Bestemmelser« om de enkelte Etater, hvilke Bestemmelser ere en naturlig Følge af foranstaaende almindelige Lønningsordning. Af dette Afsnit anføres her, at der er givet nogle nye Regler for Fordelingen af Tantième til de under Statsbanerne ansatte Tjenestemænd, idet Tantièmen er strøget for de lavere Tjenestemænd, saaledes at der ved Fastsættelsen af den faste Lønning er taget Hensyn til den gennemsnitlige Størrelse af den de paagældende tilfaldne Tantième.

Loven omfatter 12,380 Tjenestemænd, og den *Merudgift*, der vil følge af Loven, anslaaes til 2,600,000 Kr., af hvilket Beløb en Del vil blive dækket ved de af Lovene om Forhøjelse af Posttakster og Forhøjelse af Statsbanetakster flydende forøgede Indtægter.

Lovforslaget hviler paa et Udkast, som er udarbejdet af en under 15. December 1906 af Finansministeren efter Samraad med Indenrigsministeren og Ministeren for offentlige Arbejder nedsat Kommission. Samtidig med denne Kommission arbejdede et privat Lønningsudvalg, nedsat af samtlige Etater, ligeledes paa Lønningsspørgsmaalet; et af dette Udvalg udarbejdet Udkast har Kommissionen havt hos sig, medens den udarbejdede sit endelige Forslag. Det af Regeringen fremsatte Lovforslag sluttede sig i alt væsentligt til Kommissionsudkastet. — Det omtales i Folketingsudvalgets Betænkning, at ikke blot de 4 Etaters ovennævnte private Lønningsudvalg men ogsaa 9 Deputationer have havt Foretræde hos Udvalget og have fremsat deres Krav, der saa godt som alle ere gaaede ud paa Forhøjelser, medens omvendt Skatteyderne, navnlig paa Landet — altsaa de, der skulle være med til at betale Pengene til de forhøjede Lønninger — klage i høje Toner og kræve Nedsættelse. »Det kan heller ikke benægtes,« hedder det videre i Betænkningen, »at den økonomiske Nedgangsperiode er begyndt at melde sig og det i et raskere Tempo, end man i de sidste Aartier har set Mage til. Pengemarkedets Stramhed, den høje Diskonto, Bankkrak'et i København have navnlig gjort deres Virkning i København; men ogsaa paa Landet mærkes det gennem det store Prisfald, navnlig paa Flæsk og Kød, samt de høje Priser paa Kraftfoder og Sæd, der fordyre Produktionen af Smør og Fedevarer og formindske Nettoindtægten for Landbruget.« Under Hensyn hertil foreslog Udvalgets Flertal (Blem, Guldbrandsen, Carl Hansen